

РЕШЕНИЕ

№ 3966

гр. София, 17.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 02.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2373** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на В. С. Х. срещу изричен отказ за предоставяне на достъп до обществена информация по т.3 и т.4 от подаденото от него заявление вх.№ ЗДОИ-2/22.01.2020г., обективиран в Заповед № РД-41/10.02.2020г. на кмета на [община] /уточнителна молба от 11.03.2020г./. В нея е мотивирано, че исканата със заявлението информация представлява обществена такава по дефиницията на чл.2, ал.1 ЗДОИ, от категорията служебна обществена информация по см. на чл.11 ЗДОИ и не попада в изключенията, когато законът предвижда ограничаване на предоставянето ѝ. Относно твърдението, че информацията не е налична в общинската администрация счита, че задълженият субект разполага с нея като необходимостта от обобщаването ѝ не представлява основание за отказ от предоставянето ѝ. Посочването на разходваните суми намира, че предпоставя математически операции като не е необходимо притежаването на специални знания или информационни технологии като средство за създаването, респ. обработването ѝ. Претендира присъждането на разносните по производството. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по оспорването – кметът на [община], редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. От пълномощника му юрк.К., по делото са депозиран писмени бележки по съществото на спора, в които са

мотивирани доводи за недопустимост на жалбата поради липса на правен интерес от оспорването, тъй като наличната в [община] информация във връзка със заявлението е била предоставена. За ответника не съществувало задължение да създава поисканата информация, в т.ч. ангажирайки служителите си да изготвят анализи, обобщения и справки. Отделно от това сочи, че жалбоподателят чрез процесуалния си представител е изтъкнал само общи основания, а не се е мотивирал относно личния си интерес от предоставянето на информацията. Счита, че на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски по делото поради необосноваване на този пряк личен интерес от предоставяне на информацията и огромния брой дела, заведени по идентични заявления, пораждащи съмнение за мотивите на жалбоподателя. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Възражава срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение, счита, че такова не е заплатено, не са представени доказателства за наличието на обстоятелства, при които е налице хипотезата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, подадена е от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване. При преценка допустимостта на оспорването съдът съобрази нормата на чл.58, ал.3 и чл.172, ал.3 АПК, постановяващи, че ако след мълчаливия отказ последва изричен такъв по същото искане, както е в настоящия случай, съдът се произнася по изричния отказ, след като изрично е направено такова искане от оспорващия.

Неоснователни намира съдът възраженията на ответника за недопустимост на оспорването поради липса на правен интерес, тъй като исканата информация е предоставена и поради това, че жалбоподателят не е мотивирал доводи за наличие на пряк личен интерес от получаване на информацията, като съображения за това ще изложи по-долу.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в изискуемата писмена форма и при наличие на задължителните реквизити, при отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Общественият отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от общественния сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществен живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може

да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация бива официална – информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – чл.13, ал.2 ЗДОИ. Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл.37, ал.1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.5 ДР ЗДОИ.

Задължени субекти според разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗДОИ са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, наричани по-нататък "органите", относно създаваната или съхраняваната от тях обществена информация. Съгласно чл.38, ал.1 ЗМСМА орган на изпълнителната власт в общината е кметът, следователно ответникът е задължен субект по см. на чл.3, ал.1 ЗДОИ и като е постановил обжалвания отказ той е действал в рамките на предоставените му от закона правомощия.

В настоящия случай жалбоподателят е сезирал ответника със заявление, подадено по електронна поща на 15.01.2020г., заведено в [община], неясно по какви причини една седмица по-късно, с вх.№ ЗДОИ-2/22.01.2020г., с което е поискал предоставянето по реда на ЗДОИ на информацията относно това: 1. Сключвани ли са договори за абонаментно правно обслужване с адвокати и адвокатски дружества от кмета или общината през периода 2016-2019г.; 2. Каква е била цената на месечния абонамент за посочения период – месец по месец; 3. Осъществено ли е процесуално представителство за периода по граждански и административни дела от адвокати и адвокатски дружества, по които страна е бил кметът или общината и ако да – по кои

дела, пред кой съд, с какъв предмет са били делата и евентуално с какъв материален интерес; 4. В какъв размер са били разходите на общината за процесуално представителство за делата по т.3.

Безспорно така търсената информация има характера на обществена такава, от категорията служебна обществена информация по см. на чл.11 ЗДОИ – касае се за информация, създадена и съхранявана във връзка с дейността по упражняване на правомощията на кмета на общината. Налице е и вторият белег, определящ търсената информация като обществена такава – даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължения субект, а именно изпълнение на задълженията по управление на общинската собственост и средствата на общината в интерес на гражданите и обществото. Обратно на твърденията на пълномощника на ответника законът не поставя като условие и не изисква за допустимостта на производството наличието на пряк личен интерес от получаване на търсената със заявлението информация – това следва от самата дефиниция на понятието, дадена в чл.2, ал.1 ЗДОИ.

Законът предвижда, че заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране, като в този срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение – чл.28 ЗДОИ.

В конкретния случай ответникът не се е произнесъл в предвидения в законовата разпоредба срок – до 29.01.2020г., с оглед датата на подаване на заявлението по електронна поща, няма произнасяне и до 05.02.2020г., ако се приеме за начало на срока датата, на която заявлението е заведено в деловодството на ответника, поради което оспорваният се е възползвал от правото си да оспори мълчалив отказ. Жалбата е подадена директно в съда на 10.02.2020г. като с разпореждане от 11.02.2020г. препис от нея е изпратен на административния орган за изпълнение на задължението му по чл.152 АПК.

На 10.02.2020г. /датата на подаване на жалбата/ е издадена Заповед № РД-41/10.02.2020г. на кмета на [община], с която по т.1 от заявлението е даден положителен отговор; по т.2 е отговорено, че месечният абонамент за периода 2016г. – 2019г. е в размер на 500 лева; по т.3 е отговорено, че информацията относно това по кои дела, пред кой съд, с какъв предмет и евентуално с какъв материален интерес е осъществявано процесуално представителство по граждански и административни дела, по които страна е кметът или общината не може да се предостави, тъй като такава информацията общината не е длъжна да създава, не се създава и същата не е налична; по т.4 е отговорено, че информацията за размера на разходите на общината за процесуално представителство по делата не може да се предостави, тъй като такава информацията общината не обобщава, не създава и същата не е налична във вида и със съдържанието, посочени от заявителя. Със същата заявителят можел да се запознае на чрез справки в сайтовете на съдилищата, в чийто район на действие попада [община], съгласно чл.105 ГПК и чл.133 АПК, които регламентират въпросите, свързани с местната подсъдност.

Така посочено, съдържанието на заповедта, представляваща решение по подаденото от жалбоподателя заявление по ЗДОИ, обективира отказ за предоставяне на достъп до обществена информация в частта на т.3 и т.4 от заявлението, обратно на твърдението

на ответника. Предвид това за жалбоподателя е налице правен интерес от оспорването, което обосновава и допустимостта на жалбата му.

Застъпеното от ответника становище относно необходимостта от нарочното съставяне на справки, съдържащи информация по конкретно заявление, е принципно правилно и съответно на съдебната практика по приложението на закона. В случая обаче съставянето на нарочна справка не е било необходимо, отделно от това не може да се възприеме за вярно твърдението, че задълженият субект не създава и не съхранява исканата информация, респ. не знае по какви, колко и кои дела е била страна [община], респ. кметът на общината за периода от 2016г. до 2019г., процесуалното представителство, по които е осъществено от адвокат/ти по силата на сключените договори за абонаментно правно обслужване.

Следва изрично да се посочи, че сумите по договорите за абонаментно правно обслужване са платими от бюджета на общината, след като са за осъществяване на правното ѝ обслужване, съответно е налице надделяващ обществен интерес по см. на закона от предоставяне на исканата информация.

Съгласно § 1, т.6 ДР ЗДОИ "Надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато информацията улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, ал.1 относно вземаните от тях решения; гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по чл.3; разкрива лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; когато е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект по чл.3 - § 1, т.5, б. "б", "в", "г" и "е" ДР ЗДОИ.

Предвид обстоятелството, че се касае за информация относно суми, заплащани от общинския бюджет, съдът намира, че в случая е налице надделяващ обществен интерес по см. на § 1, т.5, б. "б", "в" и "г" ДР ЗДОИ. В случай, че е счел, че не е налице надделяващ обществен интерес, административният орган е следвало да се аргументира. Доводи в тази насока обаче в оспорения акт не са изложени.

По изложените съображения съдът в настоящия му състав намери оспорения отказ за незаконосъобразен – постановен при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му и като такъв той следва да бъде отменен, а делото изпратено като преписка на ответника за ново произнасяне по заявлението в частта на постановения отказ в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Основателна при този изход на спора е претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски. Адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 500 лева, на основание чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата /ЗАДВ/. Обратно на твърденията на пълномощника на ответника жалбоподателят и/или неговият пълномощник не следва да ангажират доказателства по делото за наличие на обстоятелствата по чл.38, ал.1 ЗАДВ, тъй като преценката

дали адвокатът желае да окаже безплатна правна помощ е изцяло в неговата власт и не подлежи на съдебен контрол. На следващо място неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение – съгласно договора за правна помощ, представен на л.8 по делото, адвокатът е оказал безплатна правна помощ в хипотезата на чл.38, ал.1, т.3, предл.2-ро ЗАдв - адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на близки. Според ал.2 на чл.38 ЗАдв в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. В този смисъл не е налице заплащано адвокатско възнаграждение, съответно неговият размер не може да бъде прекомерен. Следва също така да бъде присъдена като разноски и внесена държавна такса по оспорването.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. С. Х. отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективизиран в т.3 и т.4 от Заповед № РД-41/10.02.2020г. на кмета на [община].

ИЗПРАЩА делото като преписка на кмета на [община] за ново произнасяне по подаденото от жалбоподателя заявление за достъп до обществена информация в частта на постановения отказ по т.3 и 4, в 14-дневен срок от съобщаване на решението, при съобразяване на дадените в мотивите му задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА [община] да заплати на В. С. Х. сумата в размер на 10 /десет/ лева, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА [община] да заплати на М. А. А. сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: